ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1900 Выдано 28. Листопада. Ч. XI.

Ч. 66.

Ч. 690/орд.

О вôдбувшôй ся подорожи до Риму по поводу великого Ювілея.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЬ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и всѣмъ вѣрнымъ Епархіи миръ и благословеніє о Господѣ!

Въ посланю Нашôмъ зъ дня 7. Грудня 1899, Ч. 657/орд. оголосили Мы вамъ, возлюблені Братя въ Христѣ, и всѣмъ вамъ вѣрнымъ Нашои Епархіи буллю св. Отца, Льва Папы XIII., котрою Сей великій наслѣдникъ св. Петра установивъ рôкъ 1900 яко рôкъ Великого Ювілея, яко рôкъ святый, яко лѣто милостиве.

Однако ювілейного, загального вôдпусту въ тôмъ роцѣ лише тіи доступити могли, котрі удали ся до Риму и тамъ черезъ дни, установлені св. Отцемъ, вôдвѣдали чотиры найважнѣйші базиліки (Церкви), и въ нихъ молили ся о возвышенє Церкви, о вынищенє єресей, о миръ мѣжь католицкими князями та благословенє всего народа христіяньского, а заразомъ щиро каяли ся, сповѣдали ся и принимали Найсв. Тайну Евхаристіи.

Рôвножь въ повысшôмъ Нашôмъ посланю выразили Мы Наше намѣренє удати ся до вѣчного мѣста, помолити ся при гробахъ Апостолôвъ и доступити вôдпусту ювілейного, а заразомъ взывали Мы всѣхъ, кому се можливе, щобы до подорожи до Риму приготовляли ся.

Було намѣренє, щобы тая паломнича подорожь Русинôвъ зъ цѣлого краю вôдбула ся пôдъ проводомъ всѣхъ трохъ Архієреѣвъ въ мѣсяци маю.

Однако инакше зложило ся.

Слабôсть и смерть Митрополита нашого б. п. Киръ Юліяна недозволила въ намѣренôмъ часѣ подорожь тую предприняти; протоє постановлено вôдбути єи въ мѣсяци жовтни.

Комітетъ, заснованый въ тôй цѣли еще черезъ б. п. Митрополита Юліяна пôдъ проводомъ Впр. и Всв. о. Пралата Архипрезвитера А. Бѣлецкого въ Львовѣ съ цѣлою ревностію приготовивъ всьо, щобы тая подорожь належито и къ правдивому пожитку душевному путникôвъ вôдбула ся.

Именно: комітетъ сей выеднавъ, що св. Отецъ для насъ Русинôвъ, прибуваючихъ зъ далекои дороги, позволивъ и установивъ, що посѣщене чотырохъ базиликъ лише черезъ два дни въ цѣли позысканя вôдпусту вôдбувати належитъ.

Дальше комітетъ той постаравъ ся о вôдповѣдне для насъ и для нашихъ средствъ грошевыхъ, а приличне и достойне примѣщене въ Римѣ, якъ и о улекшеня въ часѣ подорожи.

За се належитъ ся комітетови тому якъ и Впр. и Всв. о. Василю Левицкому, прокураторови для справъ нашои Церкви при Ап. Престолѣ и протонотаріевъ Апостольскому, котрый то о. Пралатъ такъ напередъ, якъ и въ часѣ нашого побуту въ Римѣ, щиро и съ пожертвованемъ трудивъ ся — найщирша подяка.

Коли всьо було приготоване, установлено яко день выѣзду день 22. н. ст. жовтня. Въ дни тôмъ Впр. и Всв. Члены тутешнои Капітулы вôдправили торжественну Службу Б. „о путешествуючихъ“; рôвножь и Мы въ тôмъ намѣреню принесли Господу Богу безкровну жертву, а вôдправивши по полудни молебенъ, попращанй сердечно черезъ Впр. и Всв. Капітулу и проче Всч. Духовеньство Нашого престольного мѣста Перемышля вырушилисьмо въ дорогу разомъ съ Впр. и Всв. о. Пралатомъ Архіпрезвитеромъ К. Волошиньскимъ, Всвр. о. Крилошаниномъ Стрыйскимъ и Нашимъ капеляномъ домовымъ, Пр. о. Е. Погорецкимъ, съ радостію въ серци, що Богъ Всемилостивый дозволивъ Намъ тую побожну и богоугодну подорожь предприняти.

Заразъ другого дня рано зъѣхали ся Мы съ прочими путниками, котрі зъ Львова выѣхали, и всôльно вôдбувши дальшу дорогу прибули мы всѣ щасливо до вѣчного мѣста дня 26. жовтня вечеромъ.

Тутъ на дворци повитали насъ: Преосвященный Епископъ Станиславôвскій, Киръ Андрей, котрый на пару днѣвъ передъ нами до Риму прибувъ, Впр. Пралатъ о. В. Левицкій и питомцѣ нашй зъ колегіи рускои.

На вступѣ дôзналисьмо ся, що тлѣннй останки Єго Ексцеленціи Высокопреосвященного Киръ Іосифа Сембратовича, бувшого Митрополита Галицкого, о котрого кончинѣ въ дорозѣ довѣдали ся мы, еще не зложенй до гробу, хотяй похоронъ день передъ тымъ вôдправлено пôдъ проводомъ Преосвященного Епископа Станиславôвского въ Церквѣ Св. Св. Сергія и Вакха, але що тѣло зложено въ каплици св. Конгрегаціи о розширеню вѣры на цминтари св. Лаврентія ажь до приѣзду нашихъ путникôвъ.

Тожь заразъ слѣдуючого дня рано удали ся Мы и всѣ путники до реченои каплицѣ, а вôдслуживши Службу Б. — такожь Впр. Пралаты, Крылошане и многй священники служили Службы Божй — и вôдспѣвавши панахиду, спровадилисьмо тѣло до крипты пôдъ каплицею находячои ся, и тамъ зложено тлѣннй останки праведного покôйника на спочинокъ.

Заразъ потôмъ розпочалисьмо приписанй посѣщеня означеныхъ базилікъ, а именно въ слѣдуючôмъ порядку: Пресв. Дѣвы Маріи (Maioris), св. Іоанна въ Лятеранѣ, св. Петра и св. Павла, и такъ скôнчили мы першій день посѣщень.

Слѣдуючого дня, въ Недѣлю, вôдслужили Мы въ базиліцѣ св. Петра при великôмъ престолѣ (при катедрѣ св. Петра) Службу Б. для путникôвъ, по котрôй

оклонилисьмо ся св. мощамъ, хороненымъ въ окремôй каплици. Потôмъ вôдвѣ-
увалисьмо важнѣйшй Церкви, по полудни же катакомбы св. Калікста.

Понедѣлокъ, день 29-го жовтня, бувъ дуже важный. Того дня мавъ св.
тецъ около полудня въ базиліцѣ св. Петра удѣлити Апостольского благословеня
утникамъ, перебуваючимъ тогды въ Римѣ.

Всѣ мы, зôбравши ся на площи св. Петра, вôйшли разомъ до Церкви,
коли шамбеляны и пралаты, котрй того дня мали службу при тôмъ торжествѣ,
овѣдали ся, що мы Русины, вказали намъ призначенй для насъ мѣсця.

Мѣсце, для насъ призначене, було найлѣпше, дуже близко престола, вôдъ
трого св. Отецъ мавъ удѣлити благословеня, такъ що всѣ нашй путники бачили
в. Отца якъ найлѣпше.

Нѣмъ св Отецъ прибувъ, спѣвали мы нашй пѣсни: „Пречистая Дѣво
ати“, „О всепѣтая Мати“ стіхіры: „За всѣхъ молишися благая“, и иннй.

На цѣле житє памятна остане кождому путникови тая хвиля, коли вне-
но св. Отца до базиліки.

Кромѣ насъ були втогды путники зъ Ирляндіи и зъ рôжныхъ епархій ита-
йскихъ, всего высше 10.000 путникôвъ, зôбраныхъ на призначеныхъ мѣсцяхъ въ
редной навѣ базиліки

Коли св Отца внесли, сѣдячого на тронѣ, всѣ тй зôбранй паломники,
ождый въ своимъ рôднôмъ языцѣ, взносили восклики въ честь Головы Церкви.

И якъ перше звуки нашихъ рускихъ, побожныхъ пѣсней, такъ теперъ
осклики: „Слава“ „Многая лѣта“, пронесли ся по базиліцѣ св. Петра, а въ кôнци
сѣ мы вôдспѣвали: „Многая лѣта!“

Слезы зворушеня и радости блищали въ нашихъ очахъ, слезы блищали
ъ очахъ путникôвъ инныхъ народностей, коли побачилисьмо того святого старця,
ого Намѣстника Христова, Наслѣдника св. Петра, якъ Вôнъ, помимо глубокои
тарости, пôднимавъ ся зъ трону и благословивъ на всѣ стороны вѣрныхъ дѣтей
Церкви св., вѣрныхъ Своихъ дѣтей!

Прибувши передъ престолъ на серединѣ Церкви, зôйшовъ зъ трону, уклякувъ, и розпочали ся звычайнй при такихъ случаяхъ молитвы.

По молитвахъ выйшовъ св Отецъ по степеняхъ престола и зъ вôдтамъ
дѣливъ Апостольского благословеня всѣмъ зôбранымъ.

По тôмъ наступило представлене присутныхъ епископôвъ и мы оба епи-
копы рускй малисьмо тоє щастє, бути представлеными св. Отцу и уцѣловати
го руки.

Якъ передше, такъ и теперъ, попереджені черезъ кардиналôвъ, епископôвъ
службу, удавъ ся Папа, несеный на тронѣ, черезъ каплицю св. Тайнъ, де по-
оливъ ся, до Своихъ комнатъ.

Якъ сказалисьмо, хвиля тая позôстане памятною кождому путникови на
ѣле житє. Мы увидѣли св. Отца, мы приняли Єго благословенє, мы були участ-
иками, разомъ съ инными путниками, того невысказаного ентузіязму на видъ Го-
овы Церкви, мы тымъ живѣйше почувствовали въ тôй хвили тую величь Церкви
в. католицкои, той єи божественный початокъ, тую силу єи непобѣдиму, — и яко
врата адова не одолѣютъ єй“!

Заразъ по тôмъ розпочали мы другій день посѣщеня базилікъ, вôдъ бази-
іки св. Ап. Павла, дальше св. Іоанна Лятераньского и Прсв. Дѣвы Маріи, лиша-

ючи посѣщенє базиліки св. Петра на другій день, по св. Причастію, такъ якъ приписано.

Другого дня, въ второкъ, 30 жовтня прибули мы до базиліки св. Петра рано, де по приготовляючôй промовѣ Преосвященного Епископа Андрея, всѣ вôдправилисьмо св. сповѣдь, по чѣмъ розпочала ся торжественна, архіерейска спѣвана Служба Б., служена черезъ насъ обохъ епископôвъ, въ сослуженю пралатôвъ и крылошанъ. Спѣвавъ хоръ нашихъ питомцѣвъ, скрѣпленый кôлькома спѣваками римскими, дуже красно.

Служба Б. вôдбувала ся при престолѣ, пôдъ котрымъ спочиваютъ мощѣ св. Іоанна Златоустого, а цѣла каплиця була заповнена нашими путниками, путниками инныхъ народностей и мѣстцевыми вѣрными.

Всѣ путники нашî приняли св. Причастіє, а по Службѣ Б. удалисьмо ся на середину Церкви, де знаходятъ ся пôдъ престоломъ мощѣ св. Ап. Петра, тамъ вôдправили остатнî, приписанî моленя ювілейнî и зложили исповѣданє вѣры.

Громадка наша не була велика: сто и кôлька особъ, але були всѣ станы нашои суспôльности заступленî.

Епископы и священники, интелігенція свѣтска и мѣщаньство, селяне и женщины такъ зъ интелігенціи якъ и зъ селяньства.

О нашихъ посѣщеняхъ Церквей, о нашôмъ спѣвѣ въ базиліцѣ св. Петра въ часѣ благословеня Папского, о нашôй понтіфікальнôй Службѣ Б., не лише загально говорили въ Римѣ якъ насъ о тôмъ упевнивъ Єго Ексцеленція, гр. Ревертера, Амбасадоръ Найяснѣйшого Пана при Ап. Престолѣ, але писали римскî часописи, не лише католицкî, але и ліберальнî, а говорили и писали такъ: „Русини спѣваютъ прекрасно, а молятъ ся такъ, якъ бы хотѣли небо на землю стягнути“

Такъ отже нашъ прекрасный нами такъ щиро любленый обрядъ, заяснѣвъ въ центрѣ христіяньства въ цѣлôмъ своимъ блеску; наша глубока, щира и правдива побожнôсть звернула на себе увагу въ Римѣ, въ тôмъ Римѣ, котрый особенно въ тôмъ роцѣ тôлько побожныхъ путникôвъ бачивъ.

Єще того самого дня вечеромъ значна часть нашихъ путникôвъ вôдъѣхала, а именно: майже всѣ селяне и часть интелігенціи.

На другій день, 31. жовтня, назначивъ св. Отецъ приватну авдієнцію для епископôвъ, Всв. адміністратора Львôвскои архіепархіи, и позволивъ взяти съ собою по пару особъ зъ путникôвъ.

Въ означенôмъ часѣ прибули мы до Ватикану, а съ нами около 18 особъ зъ путникôвъ.

О 12 годинѣ въ полудне принявъ насъ св. Отецъ, а именно найперш насъ обохъ епископôвъ и Всв. адміністратора львôвского разомъ.

Принятє було дуже ласкаве, правдиво вôтцѣвске. Св. Отецъ выразивъ Свою радôсть, що мы прибули до Риму, щобы доступити вôдпусту, и що насъ бачитъ. Высказавъ, що знає, якъ щиро мы вѣрнî Церквѣ св католицкои и и такими всегда позôстанемо; любитъ насъ протоє св. Отецъ дуже, и печалитъ ся о справахъ нашихъ и нашои Перкви и нашого народу Длятого заложивъ колегію руску для насъ Русинôвъ, для того розпорядивъ реформу Чина св. Василія В.

Любитъ насъ тымъ бôльше, що мы маємо рôжнî прикрости. Значна часть Русинôвъ не належитъ и не може належати до св. католицкои Церкви. Але не тратьмо надѣи; провидѣніє Боже знайде дороги и приведе и тî дѣти до вспôльнои паствы.

А дальше съ веселымъ лицемъ, заявивъ св. Отецъ надѣю, що въ будучôмъ роцѣ вѣроятно наступитъ рôкъ ювілейный въ цѣлôмъ католицкôмъ свѣтѣ, такъ, що кождый буде мôгъ въ своей Церквѣ доступити тои ласки Церкви св.

Мы высказали нашû чувства вѣрности и преданности для св. католицкои Церкви и Головы еи, высказали нашу вдячнôсть и любовь, за тû вôтцѣвскû слова св. Отца, просили о печаливôсть и вôтцѣвску опѣку для справъ нашои Церкви и нашого народа, и вручили св. Отцу адресу вôдъ Русинôвъ, нами привезену, де чувства нашû, на письмѣ выраженû, складаемъ у стôпъ св. Отца.

Дальше вручили мы дары милости, зъ поодинокихъ епархій зôбранû, а я окремо вручивъ еще качтату, черезъ Прч. о. Максима Копка, професора религіи при учительскôй семінаріи въ честь св. Отца въ р. 1898 скомпоновану, що св. Отецъ радо приняти зволивъ.

Въ кôнци просили мы о позволене, щобысьмо могли представити путникôвъ, съ нами до Ватикану прибувшихъ, и о Ап. благословене для насъ.

Радо св. Отецъ призволивъ на се, и ото прибули до приватнои комнаты Папы путники.

Зъ нашои епархіи прибули: оба члены капітулы, прибувшû съ Нами до Риму, Нашь капелянъ и двѣ женщины. Кождый зъ настоятелѣвъ епархіи представлявъ своихъ путникôвъ, а св. Отецъ кождому дававъ руку уцѣловати и промовивъ якесь слово.

Въ кôнци зволивъ удѣлити намъ всѣмъ на Наше прошене Ап. благословеня, удѣляючи заразомъ власть, щобы присутнû епископы въ своихъ катедрахъ, а парохи, котрû прибули до Риму, въ своихъ парохіяльныхъ Церквахъ, въ имени св. Отца тое Ап благословене удѣлили.

На другій день, дня 1. листопада, запросивъ насъ на вечеръ Всч. о. Ректоръ колегіи рускои

Тамъ выступили нашû питомцѣ съ спѣвами, переважно рускими, и съ продукціями музичными, а на конецъ оденъ зъ нихъ съ промовою до настоятелѣвъ епархій на котру Мы вôдповѣли.

Съ радостію мы всѣ пересвѣдчили ся, що питомцѣ нашû въ теперѣшнôмъ о. Ректорѣ маютъ дуже розумного настоятеля и правдивого отця, що питомцѣ выховуютъ ся въ дусѣ нашого обряду и въ любови до своего народа, що слова св. Отца, сказанû до Насъ, колисьмо мали тое щасте въ р. 1897 бути принятыми на приватнôй авдіенціи, слова: „руска колегія муситъ бути рускою; питомцѣ будутъ ся выховувати въ вашôмъ обрядѣ, будутъ ся вправляти въ своимъ языцѣ, щобы, якъ вернутъ до краю и станутъ священниками, неоказались чужими“, що слова тû св. Отца здѣйстнили ся

Найжежь Господь Богъ удержуе якъ найдовше Льва П. XIII., найже колегія руска въ Римѣ росте, крѣпитъ ся и розвивае ся якъ найкрасше, щобы мы зъ неи одержовали належито образованыхъ, добре выхованыхъ, ревныхъ, свѣтлыхъ и трудячихъ ся священникôвъ!

Повернувши щасливо за помочію Божою до Нашои епархіи, уважали Мы Нашимъ милымъ обовязкомъ, Всч. Отцы и Братя Нашû въ Христѣ и всѣ вы вѣрнû Нашои епархіи, щобы оповѣсти вамъ тую Нашу паломничу подорожь и подѣлити ся съ вами тыми чувствами и враженями, якû серце наше въ вѣчнôмъ мѣстѣ переймали.

А вражѣня тѝ и чувства, не були лише Нашими особистими, але всѣхъ путникôвъ нашихъ.

Молячи ся при гробахъ Апостолôвъ и Мученикôвъ, молячи ся въ катакомбахъ, де першѝ безкровнѝ жертвы приносили ся, где крыли ся першѝ христіяне, где тôлько мощей св. мученикôвъ спочивало и спочиває, ступаючи по той земли, пересяклой кровію мученикôвъ, освяченой стопами Верховныхъ Апостолôвъ, оглядаючи дерево честного креста и мощи св. найдорогоцѣннѣйшѝ и покланяючи ся имъ — оглядаючи праведне, святе, старече лице Папы Льва XIII, лице якбы нетѣлесне, и чуючи Єго прекраснѝ, повнѝ ôтцѣвскои любови и печаливости слова, приймаючи Ап. благословенє Головы Церкви — серця нашѝ переймали ся глибшою вѣрою, крѣпшою надѣєю, сильнѣйшою любовію.

А умоляючи Господа Бога на тыхъ святыхъ мѣсцяхъ о достойне доступленє вôдпусту о вôдпущенє грѣхôвъ и прогрѣшеній нашихъ, о просвѣщенє ума и скрѣпленє серця нашого, молили мы Царя Стѣтôвъ о епархіи нашой о священьствѣ и вѣрныхъ, о цѣлôмъ народѣ нашôмъ, щобы имя Господне було благословене а царство Єго розширяло ся що разъ бôльше и бôльше

Часы суть прикрѝ, тяжкѝ и лютѝ; ворогъ Церкви и ворогъ Бога, ворогъ ладу и добра напружає всѣ свои силы, щобы нищити всьо, що честне и до Бога веде, а стягати всьо въ земске болото въ погубу дочасну и вѣчну.

Но тамъ, въ вѣчнôмъ мѣстѣ, духъ бодросты вступивъ въ насъ. Тамъ стануло намъ живо передъ очима, кôлько то бѣдъ и напастей Церковь Христова перенесла, кôлько то трудностей, нападôвъ и ударôвъ и теперь зноситъ вôдъ ворогôвъ Церкви Намѣстникъ Христовъ, Папа Римскій, а однако повага Єго велика, найбôльша, бо вôдъ Бога походитъ, а однако сила Церкви и повага Єи невзрушима, бо божественный єи початокъ, и помимо всѣхъ навѣтôвъ власти тьми: „врата адова неодолѣютъ єй!“

А дальше выдячи съ якою глубокою побожностію всѣ нашѝ путники вôдбували посѣщеня тыхъ святыхъ мѣсць, приступали до св. тайнъ, каяли ся и молили ся, всѣ безъ рôжницѣ стану и вѣку. Мы съ радостію въ серци тымъ сильнѣйше утвердили ся въ Нашôмъ всегдашнôмъ пересвѣдченю, що нашъ рускій народъ на вскрôзь вѣруючій, побожный и поцтивый, що вôнъ вôтъ Церкви и Бога нѣколи не вôдступитъ.

Ты Боже Всемогучій ласкою Твоєю святою тоє здѣлай, и крѣпи въ серцяхъ вѣрныхъ твоихъ чадъ честноти, и веди ихъ дорогою праведности, щобы уникали грѣха, уникали найменшои образы Твоєи, але вѣрно и непоколебимо служили Тобѣ всегда!

Въ недолгôмъ часѣ оголосимо Вамъ возлюбленѝ въ Христѣ, посланіє св. Отца о Іисусѣ Христѣ Спасителю.

Въ посланю тôмъ взыває Голова Церкви всѣхъ вѣрныхъ, щобы жили въ дусѣ Христовôмъ.

Приготовляйте ся до принятя того посланя, приготовляйте ся, якъ Мы Васъ вже въ Нашôмъ посланію зъ дня 7. Грудня 1899 завзывали, до року ювилейного, якій св. Отецъ вѣроятно на другій рôкъ оголоситъ. Зъ сердецъ вашихъ выкидайте всьо, що противне духови Христа. А противне єму всяке зло, всякій грѣхъ, всьо гидке, низке и погане.

Вôнъ миръ принѣсъ намъ на сей свѣтъ и любовъ. Вже при Рождествѣ Єго „миръ“ обвѣстили Ангелы людемъ. Тожь майте той миръ Христовъ, миръ съ

Богомъ, миръ самй съ собою и въ серцяхъ Вашихъ, миръ зъ ближними Вашими, а втоды будете правдивыми Христіянами, правдивыми Єго учениками, и втоды будете ся чути правдиво задоволеными, правдиво щасливыми. А такими радбы я Васъ видѣти всѣхъ: добрыми, задоволеными и правдиво щасливыми тымъ щастємъ, яке дає чиста совѣсть и миръ въ дусѣ Христовôмъ!

Тоє Боже Всемогучій ласкою Твоєю святою здѣлай!

Благодать Господа Нашого Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь

Дано въ Перемышли при Нашôмъ престольнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ день Собора святого Архістратига Міхаила и прочихъ безплотныхъ Силъ, 8. ст. ст. Листопада 1900.

† Константинъ. Епископъ.

Всечестному Духовеньству поручаємъ, щобы той Нашъ листъ пастырскій въ найблизшу недѣлю по Евангелію вмѣсто проповѣди перечитали и пôсля потребы пояснили.

То само маютъ здѣлати такожь Всч. оо. катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ, для старшихъ ученикôвъ, а Всч. оо. катихиты школъ народныхъ вôдповѣдну екзорту выголосити.

Всч. оо парохи, котрй вôдбули теперь подорожь до Риму, силою власти черезъ св. Отця наданои, удѣлятъ въ имени св. Отца своимъ парохіянамъ Ап. благословеня пôсля слѣдуючого обряду:

„Теперъ есть тая урочиста хвиля, въ котрôй маємо отримати благословенє св. Отца Уклякнѣмъ и змовмо вызнанє грѣхôвъ нашихъ:

Іерей низше царскихъ вратъ на колѣнахъ:

„Азъ грѣшный человѣкъ исповѣдаю ся Господу Богу Всемогущему въ Тройци святѣй Єдиному, Пречистѣй Дѣвѣ Маріи Матери Божôй, Святому Ангелу Хранителю моєму и всѣмъ Святымъ, всѣхъ грѣховъ моихъ, имиже Бога моєго прогнѣвахъ отъ святаго крещенія и отъ повзятія разума даже до сего дне, дѣломъ, словомъ, помышленіємъ и всѣми моими чувствами. За всѣ мои вѣдоміи и невѣдоміи грѣхи жалую отъ всего сердця, що я ними Господа Бога моєго образилъ, которого я отъ всего сердця, отъ всея душѣ и отъ всѣхъ силъ моихъ любити повиненъ.

Постанавляю и обѣцяю бôльше не грѣшити и Господа Бога не ображати.

Ослаби, остави, отпусти Боже вся согрѣшеня наша, вольная и невольная, яже въ словѣ и въ дѣлѣ, яже во вѣдѣніи и невѣдѣніи, яже въ умѣ и въ помышленіи, яже во дни и въ нощи вся намъ прости яко благъ и человѣколюбецъ“.

Слова для даня вôдпуста и Апостольского благословеня:

Священнослужитель:

Молитвами и заслугами пресвятыя приснодѣвы Маріи, святаго Міхаила Архангела, святаго Іоана крестителя, и святыхъ Апостоловъ Петра и Павла и всѣхъ Святыхъ. Да помилуетъ

васъ Всемогій Богъ и отпуститъ вся грѣхи ваша, да приведетъ васъ Іисусъ Христосъ до живота вѣчнаго.

Отпущеніе, разрѣшеніе и оставленіе грѣховъ вашихъ, время истиннаго и плодоноснаго покаянія, сердце всегда кающе ся и исправленіе житія, постояньство въ добрыхъ дѣлѣхъ да подастъ вамъ Всемогій и Милосердный Господь.

Ликъ: Амѣнь.

Священнослужитель:

Благословеніе Бога Всемогущаго Отца † и Сына † и Святаго Духа † да снидетъ на васъ и пребудетъ всегда.

Ликъ: Амѣнь.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня (8.) 21. Листопада 1900.

Константинъ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій
канцлеръ.

Зъ печатнѣ Н. Джулиньского въ Перемышли.